
NAAR DE GODEN

TEKST: SASKIA BULTMAN-BEELE BEELD: UNSPLASH

Dinsdagmorgen 9:44 uur. Zes minuten voor het geplande inlevermoment.

'MAMA'. Hoofdletters. De noodoproep.
'MIJN LESBOEK PALLAS LIGT NOG THUIS'.

Ja hoor. Ik wist het. Vanmorgen heb ik voor de derde keer deze week gevraagd of ze zeker weet dat ze alle boeken heeft voor het inlevermoment op school. Driekwart ligt naar eigen zeggen in haar kluisje. De rest is thuis.

De door haarzelf bijeengeraapte schoolboeken heb ik vanmorgen pontificaal op de trap gelegd. Het zou me niet verbazen als ze die zou vergeten.

Het inleverformulier van de educatieve dienstverlener heb ik voor haar uitgeprint met de opdracht om alles te checken. Haar antwoord is telkens: 'Jaahaa.'

Nadat ze op de fiets stapt, houd ik mijn telefoon in de buurt. Ik kan het dus toch niet helemaal loslaten. Een kleine veertig minuten later komt mijn voorspelling uit. Ze is inmiddels op school aangekomen en ziet wat ze mist.

Thuis open ik op haar aanwijzing de deur van de kast in haar slaapkamer. Ik tref de bekende totale chaos. Ergens tussen alle paparassen vind ik een boek. Latijn. 'NEEE DIE BEN IK OOK VERGETEN.'

Ik krijg een foto van het andere boek en voel de stress opkomen. Het is ruimschoots tien voor tien geweest. Deze stress wordt aan mij uitbesteed, herhaal ik de mantra in mijn hoofd. Dit is dus de waarde van controle, fluister ik mezelf toe. Het scheelt gedoe. Wat leert ze ervan als ik het voor haar oplos?

Ik app haar dat ze moet doorgeven dat ze iets later komt en zoek verder.

Bingo!

‘Kun je ze heel misschien brengen?’ Pfft. Natuurlijk. Net als de godin Demeter laat ik alles uit mijn handen vallen voor mijn onschuldige Persephone-kind, dat – al was het maar voor even – door Hades naar de onderwereld is geroofd. Ze roept mijn eindeloze beschermingsdrang wakker.

Ik informeer de vormgever van mijn boek *En ze leefde nog...* waarom ik onze geplande telefonische afspraak moet uitstellen.

‘Hahaha herkenbaar’, schrijft ze terug.

Opgelucht stap ik in de auto. Na twintig minuten sta ik voor een open brug. Onrust maakt plaats voor frustratie. Adem in. Adem uit.

‘Ik ben een paar minuten later’, zeg ik beheerst als ik haar bel.

‘Geen probleem mam, ik sta langs de weg. Dan kan je makkelijk omkeren.’

Zodra ik heb geparkeerd, zie ik haar schuldbevuste gezicht. ‘Moms know best.’

Ik aarzel. ‘Soms wel, soms niet.’

‘Dankjewel mama, love you!’ En weg is ze.

Ik rij terug naar huis. En zij? Zij gaat straks haar eigen rommel opruimen.

Pallas Athena. Godin van de beheerste oorlogvoering en vrede. Godin van de wijsheid, filosofie en beschaving. Vanaf een afstand kan ze ieders aandeel onder de loep nemen.

Twee dagen later is de zomervakantie echt in zicht. Vlak voordat de wekker gaat, schrik ik wakker. Ik heb beloofd om dochterlief die ochtend met de auto naar de orthodontist in

het dorp verderop te brengen en vervolgens naar school. Ik ben alleen vergeten dat haar jongste zusje op hetzelfde moment op school moet zijn. Vandaag sta ik er alleen voor en ik kan mezelf nu eenmaal niet in tweeën splitsen.

Binnenin mij is er *in no time* een storm op komst. Meteen richt ik de gifpijlen van mijn niet nageleefde grensbesef op hem. Op het scorebord van verwijten ga ik voor de winst. Tot ik voel waar het werkelijk om gaat. Belofte maakt schuld. Als ik eerlijk ben, heb ik in dit geval alleen beloofd om haar te brengen omdat ik bang ben dat ze onderweg geschept wordt door een tractor. Nadat gisterochtend het hele dorp in rep en roer is door een uitruk van brandweer, politie, ambulances en zelfs een traumahelikopter voor – naar later blijkt – een baby, staat mijn lijf op standje alert. Ik weet het. Het dilemma blijft. En de leerlijn ook.

Ik ben het niet. Ik voel het. Angst. De tranen van onmacht prikken in mijn ogen.

‘Ik was nog naar de goden of ze iets konden regelen.’ Deze zin uit het gedicht *Ik ben er* van Gerdyne Smit zou ook de titel van mijn boek kunnen zijn.

Na dertien jaar verantwoordelijkheid nemen voor elkaars geluk en ongeluk kan ik zijn gedachten lezen. ‘Geef mij nu je angst.’ Hij zoekt naar een oplossing, ook al moet hij vandaag op kantoor zijn. Ik was nog naar de goden... zou ook de titel van zijn boek kunnen zijn.

We kunnen het niet fixen. We kunnen wel terugkeren. In contact. Met onszelf. En met elkaar.

Als ze aangekleed en wel beneden aan het ontbijt zit, kniel ik naast haar.

‘Sorry lieverd, ik had nee moeten zeggen. Nu heb ik verwachtingen gewekt die ik niet waar kan maken.’ Zucht. ‘Ok.’

Ik was nog naar de goden... en ze stuurden me terug. Naar mezelf. Blijkbaar ben ook ik van de menselijke maat. Op de leerlijn *Good enough mothering* snijdt het diep vanbinnen. Op weg naar buiten heb ik eerst de slingers voor mezelf op te hangen. Zodat ik eindelijk de wedergeboorte van Aphrodite kan vieren. 🌸